

NOOTZAAK

NOOTZAAK

Anekdotische verhalen uit de muziekhandel

SIETZE & ERNA
HAARSMA

NOORDBOEK

© 2023 Sietze & Erna Haarsma | uitgeverij Noordboek

Omslagontwerp: Laura Langendijk | Studio Druk

Boekverzorging: Julien Hoekstra-Kermans | DTP-Atelier

Druk: Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 6471 125 7

NUR 660 | 303

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van uitgeverij Noordboek, postbus 234, 8400 AE Gorredijk, Nederland - info@noordboek.nl.

Noordboek is onderdeel van
20 leafdesdichten en in liet fan wanhoop bv

www.noordboek.nl

Muziek is het decor van je leven

Inhoudsopgave

1	Een onfortuinlijk begin	9
2	De doorbraak	16
3	Getikt	19
4	Een slaatje eruit slaan	25
5	De vuilstort	30
6	Catootje	35
7	Met Nicolaas Plas de boot in	38
8	Het ledikant	42
9	Klep dichthouden	45
10	De beklimming van een kerkorgel	50
11	De crematieplechtigheid zonder lijk	57
12	De A van Endrik	63
13	Vader stinkt zo als hij speelt	66
14	Israël	72
15	De Hulk	77
16	Het centenbakje	81
17	Parkeerbeheer	85
18	De kunstschilder	90
19	Baron van Haersma	92
20	Thuis heb ik nog zo'n paar	95
21	Ik zie een poort wijd open staan	99
22	De kluchten van Plas	102
23	De stoel(gang)	108
24	Ik ben de pianostemmer	115
25	Willen de heren koffie?	120
26	Nu heeft Marieke zelf ook hoofdpain	124

- 27 Schipbreuk 129
- 28 De verwarring 136
- 29 Koekje erbij? 140
- 30 Er niet te zwaar aan tillen 144
- 31 Tand om tand 149
- 32 Vriendendienst 154
- 33 Koffie met gebak 158
- 34 Last but not least 163

Een onfortuinlijk begin

Al zeer jong werd duidelijk dat ik de muzikaliteit had geërfd van mijn ouders. Als mijn moeder mij vroeg of we nog een nieuw liedje geleerd hadden op de peuterspeelzaal, dan liep ik naar de piano en speelde met één vingertje de melodie. Gek genoeg zong ik nooit mee. Niet in de klas en niet in de kerk. Als het orgel speelde, luisterde ik naar de muziek en ik vond het ronduit vervelend als mensen daar doorheen zongen. Niet dat ik niet van zingen hield, het was gewoon een stuk lastiger om door de zang heen de mooie harmonieën in de muziek te ontwaren.

Ja, als er muziek klonk was ik stil en aandachtig. Wellicht waren dat wel de enige momenten dat ik stil en aandachtig was, want van mezelf was ik een druk baasje, dat zeker niet op z'n mondje gevallen was.

Wij hadden een muziekwinkel aan huis, ik werd overgoten met muziek. Vaak kwamen er goede muzikanten bij ons thuis langs om in de winkel instrumenten te demonstreren of uit te proberen. Ze hadden plezier in dat kleine ondeugende ventje dat zo vol belangstelling stond te luisteren. Zij vroegen dan ook vaak wat ik het mooiste stuk vond dat zij gespeeld hadden. Misschien verwachtten ze van mij dat ik een titel zou noemen, maar titels kende ik niet. Mijn antwoord kwam altijd muzikaal.

Ik stapte dan achter een instrument en ik speelde, meestal foutloos, het stuk na dat mij het meest had aangesproken. De muzikanten met jarenlange ervaring, die urenlang hadden moeten oefenen op die stukken, waren dan vol verbazing over dit 'wonderkind'. Ik had hier geen erg in, voor mij was het normaal.

De tijd dat ik opgroeide viel samen met de periode van de opkomst van het elektronisch orgel, gevolgd door de succesvolle intrede van het keyboard. Dit waren geheel nieuwe en revolutionaire instrumenten. De oude orgels, de harmoniums, hadden tot dan toe slechts tot doel om psalmen en gezangen te begeleiden. De modernere versies van het orgel kregen meerdere klanken, zoals piano, blazers en strijkers. Deze instrumenten waren uitgevoerd met een ritmebox en automatische begeleiding. Dit vroeg een totaal andere manier van spelen en maakte het zelf muziek maken toegankelijk voor alle niveaus.

Mijn ouders wilden mijn muzikale talent graag ondersteunen en stelden voor dat ik les zou nemen. Allereerst kreeg ik les van Rein Ferwerda, die later directiefuncties zou bekleden bij twee conservatoria en nog later jonge toptalenten zou opleiden om ze klaar te stomen voor het conservatorium. Rein ontdekte al snel dat ik getalenteerd was, maar wilde mij vanaf de basis laten beginnen. En dat was eindeloos noten studeren, toonladders oefenen en saaie, simpele stukjes muziek spelen. Ik snapte het nut niet, want die riedeltjes kende ik allang. Althans, als Rein het één keer voorspeelde, dan was ik voor die week klaar. Mijn muzikale gehoor onthield noot voor noot wat ik moest spelen, zo kende ik het liedje al na één keer luisteren. Toen Rein eindelijk in de gaten kreeg dat hij liedjes niet meer voor moest spelen, was voor mij de lol er direct af. Het werd me veel te moeilijk om van die vliegenpoepjes tussen lijntjes

muziek te maken. Ik vond ze maar moeilijk van elkaar te onderscheiden en waarom zou ik het mezelf moeilijk maken, als het ook makkelijk kon. Ik had geen lol meer in de muziekles. Als Rein mijn vrije woensdagmiddag met muziekles kwam verstoren, verstopte ik mezelf in de kast. Ik keek liever naar Maya de Bij op televisie. Al gauw zagen mijn ouders in dat dit verspilde tijd, geld en moeite was.

Mijn tweede muziekleraar was ook geen groot succes. Om van hem les te krijgen moest ik op de fiets naar zijn woning. Dit was in een flatgebouw. Deze man was, naar mijn mening, meer in mij geïnteresseerd dan in les geven. Ik zei tegen mijn moeder dat ik ook niet meer naar deze muziekleraar wilde.

Als derde leraar had ik de sympathieke Douwe Wijnstra, een zeer bekwaam muzikant en groot pedagoog. Wijnstra had als muzikant best een volle agenda, maar ook een variabel inkomen. Dat inkomen hing sterk af van de periode van het jaar en de economische situatie van het moment. Daarom voorzag hij zich van een basisinkomen door muzieklessen te geven. Hij had al snel in de gaten dat mijn interesse niet bij het notenlezen lag en dat hij, na twee mislukte pogingen van andere docenten, met iets beters moest komen. Dat deed hij. Hij leerde mij muziektheorie in de praktijk. Zijn kennis van muziek was groot en hij maakte gebruik van mijn goede muzikale gehoor en ontwikkelde dat verder. Ik leerde complexe akkoorden te ontleden en te benoemen. Hij leerde me oude toonsoorten, kwintencirkels en muzikale terminologie. Nooit als saaie leerstof, altijd met praktische voorbeelden. Ik had plezier in zijn lessen en mijn muzikale talent ontwikkelde zich in rap tempo.

Op jonge leeftijd werd ik al gevraagd om op te treden. Eerst op school, daarna al snel op braderieën, feesten en partijen. Je moet een grote voorraad muziekstukken kunnen spelen om